

[Peter Duetoft]

Det har jo i virkeligheden været en fantastisk dag i dag. Jeg kan godt huske i de seneste år – ja, for ikke mange måneder siden – at ville man være helt sikker på, at latteren slog igennem korridorerne her i huset, så skulle man bare nævne Europa-Parlamentet. Så sad der politikere i Markedsudvalget, men da også uden for Markedsudvalget, som egentlig opfattede Europa-Parlamentet som den største vittighed i verdenspolitikken, og i alt fald noget, som kun kunne bruges på vitsiderne.

Og hvad oplever vi nu? Ja, vi oplever den ene ordfører efter den anden gå herop og fortælle om, at nu skal vi snakke med europaparlamentsmedlemmerne, og nu skal vi bruge Europa-Parlamentet, og nu skal Europa-Parlamentet stille ændringsforslag, og nu skal de presse Kommissionen.

Jeg siger tillykke med det! Det lykkedes altså efter 20 års råben op at få – jeg tror alle partier herinde – til at rose Europa-Parlamentet, så CD har da i hvert fald opnået det i den kampagne, vi har kørt.

Så er der selvfølgelig en af vores sager, som andre så åbenbart stjæler, men det er udmærket, for hovedsagen er, at Europa-Parlamentet øjensynlig bliver et meget centralt organ i årene fremover, og så har vi jo fået vores vilje. Jeg håber da ikke, at det er, fordi der er EF-valgkamp, at folk siger sådan, men sådan mistænker jeg jo ikke mine kolleger for at tænke; naturligvis er det ud fra et dybfølt ønske om virkelig at gøre de folkevalgte i Europa til de centrale personer, at man nu har valgt den holdning, og det er jeg glad for, og tak til de partier, der nu endelig bakker op om det fornuftige synspunkt.

Der ligger en række forslag i statsministerens tale vedrørende procedurereglerne. Jeg synes da, det er meget godt med opstramninger, men ærligt og redeligt – og jeg vil godt sige til fru Lilli Gyldenkilde, at jeg stadig står bag statsministeren: Jeg vil se det her fungere, før jeg tror det. Kigger man forslagene igennem, så er der mange notater og mange papirer, der skal gå på kryds og tværs og op og ned og ind og ud, og jeg ved ikke hvad, for at det system kommer til at fungere. Det kan godt være, at det på skrivebordet og i abstrakt form kan fungere, men jeg vil gerne se det gøre det i praksis. Jeg håber, det gør det. Vi støtter det. Men jeg vil bare gerne i dag anmelde, at det

kan være, det ikke er sidste gang, vi kommer til at diskutere disse procedurer, for det kan jo godt være, at noget af det ikke kommer til at virke.

Det andet synspunkt, at Europa-Parlamentets medlemmer skal inddrages via notaterne, har jeg allerede sagt at jeg er for, i betragtning af at jeg er så glad for, at det parlament bliver centralt placeret i hele vores EU-politik. Så det skal jeg ikke gøre mere ud af.

Det tredje er så det med udvalgene. Der kan jeg ikke lade være med at vende tilbage til en gammel kæphest. Det kan godt være, at man skal sende lister til udvalgsformænd eller udvalgsmedlemmer, og at man på den måde skal forsøge at inddrage fagudvalgene, men jeg tror ikke, det er nok. Jeg tror stadig væk, at det rigtige ville være at lægge mandatgivningen i fagudvalgene. Jeg ved godt, jeg er den eneste herinde, der siger det, men jeg tror stadig væk på, at det ville være rigtigt at gøre det, og så lade Markedsudvalget nøjes med at tage sig af topmøderne.

Men når det nu ikke kan lade sig gøre, fordi der ikke er flertal for det, så mener jeg faktisk, vi bør overveje en anden procedure; det kan jo så være oplæg til næste års diskussion, som måske kommer på baggrund af et SF-forslag, eller hvad det måtte være. Jeg mener faktisk, vi skulle overveje at fjerne stedfortræderne i Markedsudvalget og så lade de aktuelle fagudvalg optræde som stedfortrædere i stedet for. Altså ment på den måde, at vi bruger stedfortræderordningen til at fylde ud med faglige udvalg, efterhånden som ministrene kommer til. Jeg ved godt, at det giver et rend ud og ind, og at der er mange, der skal møde om fredagen, som ikke gør det i dag, men jeg tror, det er den eneste måde, vi kan sikre koordinationen mellem fagudvalgene og Markedsudvalget.

Hvad angår bedre notater, tror jeg stadig væk, at notater i dag er nogenlunde lige så gode, som de altid har været, og det vil sige, at der også er mulighed for fejltagelser. Det er selvfølgelig trist, og det skal man forsøge at undgå, men jeg synes stadig væk, at fru Charlotte Antonsens og andres generelle angreb på, hvad der foregår i Markedsudvalget – fru Annette Justs også – er urimelige i forhold til, hvad der faktisk foregår i de udvalgsmøder.

Det er alt sammen meget godt, og jeg håber som sagt, det kommer til at fungere. Men tilba-